

"মৰমৰসন্তানসকল –পিতাআৰুসন্তানৰএক্টিভিটিত (কৰ্মত) যিপাৰ্থক্যআছেসেয়াচিনিলাৰা, পিতাইতোমালোকসন্তানসকলৰলগতখেলিবপাৰে, থাবনোৱাৰে"

প্ৰশ্ন: সৎসংগইউদ্ধাৰকৰে, কুসংগইডুবায়েইয়াৰভাৱাৰ্থকি?

উত্তৰ: তোমালোকে এতিয়া সত্যৰ সংগ লৈছা অৰ্থাৎ পিতাৰ লগত বুদ্ধিযোগ লগাইছা গতিকে পাৰ হৈ যোৱা। পুনৰ লাহে-লাহে কুসংগ অৰ্থাৎ দেহৰ সংগলৈ আহা আৰু তেতিয়া অধঃপতিত হৈ যোৱা কিয়নো সংগৰ ৰং লাগে সেইবাবে কোৱা হয় - সৎ সংগই উদ্ধাৰ কৰে, কুসংগই ডুবায়ে। তোমালোকে দেহৰ সৈতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধক পাহৰি পিতাৰ সংগ লোৱা অৰ্থাৎ পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া পিতাৰ সমান পাৱন হৈ যাবা।

ওঁমশান্তি।এতিয়া সন্তানসকলৰ দুটা ক্লাছ (পাঠ) হৈ গ'ল। এইয়া ভাল হয়, এটা স্মৃতিৰ যাত্ৰা, যাৰ দ্বাৰা পাপ খণ্ডন হৈ গৈ থাকে, আত্মা পবিত্ৰ হৈ গৈ থাকে আৰু দ্বিতীয়টো ক্লাছ হৈছে জ্ঞানৰ। জ্ঞানো সহজ। কোনো ডিফীকাল্টি (কঠিনতা) নাই। তোমালোকৰ চেণ্টাৰ (সেৱাকেন্দ্ৰ) আৰু ইয়াৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। ইয়াততো পিতা বহি আছে আৰু সন্তানসকল আছে। এই মেলা হৈছে পিতা আৰু সন্তানসকলৰ। আৰু তোমালোকৰ চেণ্টাৰ সমূহত মেলা হয় সন্তানসকলৰ পৰস্পৰৰ মাজত, সেইবাবে সন্তানসকল সন্মুখত আহে। যদিও স্মৰণ কৰা কিন্তু তোমালোকে সন্মুখত দেখা - তোমাৰ লগতেই বহোঁ, তোমাৰ সৈতেই বাৰ্তালাপ কৰোঁ....। পিতাই বুজাইছে পিতা আৰু সন্তানসকলৰ এক্টিভিটিৰ মাজত পাৰ্থক্য আছে। ভাবাচোন, এই ক্ষেত্ৰত বাবাৰ পাৰ্ট (ভূমিকা) কি আৰু ৰথৰ পাৰ্ট কি? পিতাই ৰথৰ দ্বাৰা খেলিব পাৰেনে? হয় খেলিব পাৰে। যেতিয়া কয় তোমাৰ লগতেই বহো, তেনেদৰেই তোমাৰ লগতেই থাওঁ.... কাৰণ তেওঁ নিজেতো নাথায়। সন্তানসকলৰ লগত খেল-ধেমালি কৰা সেইয়াতো পিতাই নিজে বুজি পায়, দুয়োজনই খেলে। সকলো ইয়াতে তোমালোকৰ লগতেই কৰে কাৰণ তেওঁ ছুপ্ৰীম (পৰম) শিক্ষকো হয়। শিক্ষকৰতো কামেই হৈছে সন্তানসকলৰ মনোৰঞ্জন কৰোৱা। ইনড'ৰ গে'ম (আন্তঃস্থৰীণ ক্ৰীড়া বা খেল) থাকে নহয়। আজিকালিতো ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰৰ বহুত খেলো ওলাইছে। সকলোতকৈ জনাজাত হৈছে পাশা খেল, যাৰ বিষয়ে মহাভাৰতত বৰ্ণনা কৰা হৈছে। কিন্তু সেইয়া জুৱাৰ ৰূপত। জুৱা খেলাবোৰক ধৰে। এই সকলোবোৰ কথা ভক্তিমাৰ্গৰ গ্ৰন্থবোৰৰ পৰা ওলাইছে।

তোমালোকে জানা যে এই ব্ৰত-নিয়ম আদি সকলো ভক্তিমাৰ্গৰ কথা। পানী নোখোৱাকৈ থাকে, আহাৰো নাথায় পানীও নাথায়। যদি ভক্তি মাৰ্গত প্ৰাপ্তি হয়ো সেয়াও অলপ সময়ৰ বাবে। ইয়াততো তোমালোক সন্তানসকলক সকলো বুজোৱা হয়। ভক্তি মাৰ্গত ঠেকা বহুত থায়। জ্ঞান মাৰ্গ হৈছে সুখৰ মাৰ্গ। তোমালোকে গম পোৱা যে আমি সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ পিতাৰ পৰা লৈ আছো। ভক্তি মাৰ্গতো এজনক স্মৰণ কৰিবলগীয়া হয়। এজনৰ পূজাও অব্যভিচাৰী পূজা হয়, সেয়াও ভাল। ভক্তিও সত্য-ৰজা-তমো হয়। আটাইতকৈ উচ্চ সত্যোপনী ভক্তি হৈছে শিৱবাবাৰ ভক্তি। শিৱবাবাহে আহি সকলো সন্তানক সুখধামলৈ লৈ যায়। যিয়ে আটাইতকৈ বেছি সন্তানসকলৰ সেৱা কৰে, পাৱন কৰি তোলে তেওঁক আহ্বানো কৰে। আকৌ কয় শিল-পাথৰ সকলোতে আছে, এয়া গ্লানি কৰা নহ'ল জানো। তোমালোক সন্তানসকলে বেহদৰ পিতাৰ পৰা ৰাজ্য ভাগ্য পাইছিল, আকৌ নিশ্চয় পাবা। তোমালোকে জ্ঞানক পৃথক, ভক্তিক পৃথক বুলি বুজা। ৰাম ৰাজ্য আৰু ৰাৱণ ৰাজ্য কেনেকৈ চলে - সেয়াও তোমালোকে পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি জানা সেইবাবে পত্ৰিকা আদিও ছপা কৰি থাকা কিয়নো মনুষ্যক সত্য বুজনিও লাগে নহয় জানো। তোমালোকৰ সকলোবোৰ হৈছে সত্য।

সন্তানসকলে সেৱা কৰিব লাগে। সেৱাতো বহুত আছে। এই বেজো সেৱাৰ কাৰণে কিমান ভাল। সকলোতকৈ ডাঙৰ শাস্ত্ৰ হৈছে এই বেজ। এতিয়া এইয়া হৈছে জ্ঞানৰ কথা, ইয়াত বুজাবলগীয়া হয়, এই স্মৃতিৰ যাত্ৰা বেলেগ। ইয়াক কোৱা হয় অজপাজপ (মৌন হৈ স্মৰণ কৰা)। ইয়াত একোৱে জপ কৰিব নালাগে। ভিতৰতো শিৱ-শিৱ বুলি উচ্চাৰণ কৰিব নালাগে। মাথোন পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। এইটোতো জানা শিৱবাবা আমাৰ পিতা, আমি আত্মাসকল তেওঁৰ সন্তান। তেওঁৰেই সন্মুখত আহি কয় - মই পতিত-পাৱন হওঁ। মই কল্পই-কল্পই পাৱন কৰি তুলিবলৈ আহোঁ। দেহৰ সৈতে দেহৰ সকলো সম্বন্ধ এৰি নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। নিজৰ এই পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোক পাৱন হৈ যাবা। মোৰ পাৰ্টেই (ভূমিকাই) হৈছে পাৱন কৰি তোলা। এইয়া হৈছে বুদ্ধিৰ যোগ অথবা পিতাৰ সংগ। সংগৰ দ্বাৰা ৰং লাগে। কোৱা হয় - (সৎ)সংগই উদ্ধাৰ কৰে কুসংগই ডুবায়ে....পিতাৰ লগত বুদ্ধিযোগ লগালে তোমালোক পাৰ হৈ যোৱা। পুনৰ তললৈ

নামিবলৈ আৰম্ভ কৰি দিয়া। তেওঁৰ বাবে কোৱা হয় সৎ সংগই উদ্ধাৰ কৰে.... ইয়াৰ অৰ্থও ভক্তি মাৰ্গৰ সকলো নাজানে। তোমালোকে বুজা যে আমি আত্মাসকল পতিত, পাৱনৰ লগত বুদ্ধিযোগ লগালে আত্মা পাৱন হয়। আত্মাই পৰমাত্মা পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। যেতিয়া আত্মা পিয়ৰ (পবিত্ৰ) হয় শৰীৰো পবিত্ৰ হয়, শুদ্ধ সোণ হৈ পৰে। এইয়া হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম ভস্ম হয়, খাদ (অশুদ্ধি) আঁতৰি যায়। তোমালোকে জানা সত্যযুগী নতুন সৃষ্টিত আমি পবিত্ৰ, সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী আছিলো, 16 কলা সম্পূৰ্ণও আছিলো। এতিয়া কোনো কলা বাকী নাথাকিল, ইয়াকে ৰাহৰ গ্ৰহণ লগা বুলি কোৱা হয়। গোটেই সৃষ্টি বিশেষকৈ ভাৰতৰ ওপৰত ৰাহৰ গ্ৰহণ লাগি আছে। তনো (শৰীৰ) ক'লা, তোমালোকে এই দুচকুৰে যি দেখা সকলো ক'লা। যেনেকুৱা ৰজা-ৰাণী তেনেকুৱা প্ৰজা। “শ্যাম সুন্দৰ”ৰ অৰ্থও কোনেও নাজানে। মনুষ্যই কিমান নাম ৰাখি দিলে। এতিয়া পিতাই আহি সেইবোৰৰ অৰ্থ বুজাইছে। তোমালোকেই প্ৰথমতে সুন্দৰ আৰু পিছলৈ শ্যাম হোৱা। জ্ঞান চিত্তত বহলে তোমালোক সুন্দৰ হৈ যোৱা, তথাপিও শ্যামৰ পৰা সুন্দৰ আৰু সুন্দৰৰ পৰা শ্যাম হ'বলগীয়া হয়। ইয়াৰ অৰ্থ পিতাই আত্মাসকলক বুজাইছে। আমি আত্মাসকলে এজন পিতাকে স্মৰণ কৰোঁ। বুদ্ধিত আহি গ'ল যে আমি হৈছো বিন্দু। ইয়াকে কোৱা হয় আত্মাৰ ৰিয়েলাইজেশ্বন (উপলব্ধি)। আকৌ চাবলৈ অন্তৰ্দৃষ্টি আছে। এইবোৰ হৈছে বুজিবলগীয়া কথা। আত্মাক বুজি পাব লাগে। মই আত্মা হওঁ, এইয়া মোৰ শৰীৰ। মই ইয়াত শৰীৰলৈ আহি ভূমিকা পালন কৰো। ড্ৰামা প্লেন (নাটকৰ পৰিকল্পনা) অনুসাৰে প্ৰথমতে আমি ইয়ালৈ আহোঁ। আত্মাতো সকলোৱে হয় - সকলোৰে ভূমিকা বেলেগ-বেলেগ। এইয়া বহুত বিশাল বেহদৰ নাটক। ইয়াত ক্ৰমানুসাৰে কেনেকৈ আহে, কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰে - এইয়া তোমালোকে জানা। প্ৰথমতে হৈছে দেৱী-দেৱতাৰ বংশ। এই জ্ঞানো তোমালোকৰ এতিয়া আছে এই পুৰুষোত্তম সংগম যুগত। পাছলৈ এইবোৰ একোৱেই স্মৃতিত নাথাকিব। পিতাই নিজেই কয় - এই জ্ঞান প্ৰায় লুপ্ত হৈ যায়। কোনেও এইটো নাজানে যে দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা কেনেকৈ হ'ল। চিত্ৰতো আছে কিন্তু সেইয়া কেনেকৈ প্ৰতিষ্ঠা হ'ল, কোনেও নাজানে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা, আকৌ তোমালোকে আনক নিজৰ সমান কৰি তোলা। বহুত হৈ গ'লে তেতিয়া নিশ্চয় লাউভিক্ষিকাৰ ৰাখিবলগীয়া হ'ব। নিশ্চয় কিবা উপায় ওলাব। বহুত ডাঙৰ পেঞ্চাগৃহৰো দৰকাৰ হ'ব। যেনেকৈ কল্পৰ আগতে যি এক্ট (ভূমিকা পালন) কৰিছিল সেইয়াই পুনৰ হ'ব। এইটো বুজি পোৱা। সন্তানৰ সংখ্যা বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। বাবাই বুজাইছিল বিবাহৰ বাবে যিয়ে পেঞ্চাগৃহ আদি সজাই থাকে তেওঁলোককো বুজোৱা। ইয়াতো তেওঁলোকে বিয়াৰ কাৰণে ধৰ্মশালা আদি সজাই আছে নহয় জানো। কোনোবা যদি আমাৰ নিজৰ কুলৰ হয় তেওঁ তৎক্ষণাত বুজি পায়, যি এই কুলৰ নহ'ব তেওঁ বিধিনি আনিব। যি এই কুলৰ হ'ব তেওঁ মানিব যে এইয়া সঁচা কথা কেছে, যি এই ধৰ্মৰ নহয় তেওঁ যুঁজ কৰিব, ক'ব এয়াতো নিয়ম চলিয়েই আহিছে। এতিয়া হৈছে অপবিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ। পুনৰ পিতা আহিছে পাৱন কৰি তুলিবলৈ। তোমালোকে পবিত্ৰতাৰ ওপৰত জোৰ দিয়া সেইবাবে কিমান বিধিনি আহে। আগা থানক কিমান মান দিয়ে। পোপৰো মান আছে। তোমালোকে জানা পোপে আহি কি কৰে। লাখ-কোটি বিবাহ কৰাই দিয়ে, বহুত বিবাহ হয়। পোপে আহি কংকণ বান্ধি দিয়ে। ইয়াকে তেওঁলোকে সন্মান বুলি ভাবে। মহাত্মাসকলকো বিয়ালৈ নিমন্ত্ৰণ কৰে। আজি কালি বাগদানো (আঙুঠি পিন্ধোৱা পৰ্ব) কৰায়। পিতাই কয় কাম হৈছে মহাশত্ৰু। ইয়াৰ ওপৰত অধ্যাদেশ জাৰী কৰাতো মাহীৰ ঘৰ (উজু কাম) নহয়, ইয়াৰ ওপৰত বুজাবলৈ বহুত যুক্তি লাগে। আগলৈ লাহে লাহে বুজি গৈ থাকিব। যিসকল আদি সনাতন হিন্দু ধৰ্মৰ তেওঁলোকক বুজোৱা। তেওঁলোকে তৎক্ষণাত বুজিব পাৰিব যে যথায়থ আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্ম আছিল, হিন্দু নহয়। যেনেকৈ পিতাৰ পৰা তোমালোকে জানি গ'লা তেনেকৈ অন্যসকলেও বুজি বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। এইটোও দৃঢ় নিশ্চয় আছে, এই কলম লাগি থাকিব। তোমালোকে পিতাৰ শ্ৰীমতত এনেকুৱা দেৱতা হৈ পৰা। এওঁলোক হৈছে নতুন সৃষ্টিৰ নিবাসী। প্ৰথমতে তোমালোকে জানো এইটো জানিছিল যে পিতাই সংগম যুগত আহি আমাক ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰিব। অলপো নাজানিছিল। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা প্ৰকৃত পুৰুষোত্তম সংগম যুগ ইয়াকেই কোৱা হয়। আমি পুৰুষোত্তম হৈ আছো। এতিয়া যিমানো পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানো উত্তম হ'বগৈ।

প্ৰত্যেকে নিজৰ অন্তৰক সুধিব লাগে। স্কুলত কোনোবা বিষয়ত কেঁচা হ'লে তেতিয়া বুজি পায় যে মই পাছ নকৰোঁ। এইয়াও হৈছে পাঠশালি, স্কুল। গীতা পঠশালাতো প্ৰখ্যাত। তেওঁলোকে আকৌ সেই নাম কিছু-কিছু সলাই দিলে। তোমালোকে “সঁচা গীতা”, “মিছা গীতা” বুলি লিখিলেও বিতুষ্ট হৈ পৰে। বাদ-বিবাদ নিশ্চয় হ'ব, ইয়াত ভয় কৰাৰ কোনো কথা নাই। আজি কালিতো এইটো ফেচন (প্ৰথা) হৈ গৈছে, বাছ আদি জ্বলায়, জুই লগাই থাকে। যিয়ে যি শিকায়, তাকেই শিকে। আগতকৈও বেছিকৈ সকলোৱে শিকি গ'ল। সকলোৱে পিকেটিং আদি কৰি থাকে। চৰকাৰৰো প্ৰত্যেক বছৰতে লোকচান হয় তেতিয়া কৰ বঢ়াই গৈ থাকে। এদিন বেংক আদি সকলোৰে হিচাপ খোলোচা কৰি দিব। শস্য আদিৰ ক্ষেত্ৰতো অনুসন্ধান কৰে- কৰ'বাত বেছিকৈ ৰাখি থোৱাতো নাই। এই সকলো কথাৰ পৰা তোমালোক মুক্ত হৈ গ'লা। তোমালোকৰ কাৰণে মুখ্য হৈছেই স্মৃতিৰ যাত্ৰা। পিতাই কয় মোৰ এইবিলাক কথাৰ লগত কোনো সম্বন্ধ নাই। মোৰ কাম হৈছে মাত্ৰ মাৰ্গ-দৰ্শন কৰোৱা। তেতিয়া তোমালোকৰ সকলো দুখ দুৰ হৈ যাব। এই সময়ত তোমালোকৰ কৰ্মৰ

হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হয়। অৱশিষ্ট বেমাৰ আদি সকলো বাহিৰ ওলাব। অন্তিমৰ বাকী থকা কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি হ'ব। ভয় কৰিব নালাগে। বেমাৰৰ সময়তো মনুষ্যক ভগৱানৰ স্মৃতি দিয়া হয়। তোমালোকে হস্পিটেলতো গৈ জ্ঞান দিয়া যে পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া বিকৰ্মৰ বিনাশ হৈ যাব। কেৱল এইটো জন্মৰ কথা নহয়, ভৱিষ্যতৰ 21 জন্মৰ কাৰণে মই গেৰাণ্টি (প্ৰতিশ্ৰুতি) দিওঁ, কেতিয়াও বেমাৰ নহ'ব। এজন পিতাক স্মৰণ কৰিলে তোমালোকৰ আয়ুসো বৃদ্ধি হ'ব। ভাৰতবাসীৰ আয়ুস দীঘলীয়া আছিল, নিৰোগী আছিল। এতিয়া পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক শ্ৰীমত দিয়ে শ্ৰেষ্ঠ হৈ উঠিবলৈ। 'পুৰুষোত্তম' শব্দটি কেতিয়াও নাপহৰিবা। কল্পই-কল্পই তোমালোকেই হোৱা। এনেকৈ আন কোনেও ক'ব নোৱাৰে। গতিকে এনেকুৱা সেৱা বহুত কৰিব পাৰা। ডাক্তৰৰ পৰাতো যিকোনো সময় ল'ব পাৰা। চাকৰী কৰোঁতা সকলেও বহুত সেৱা কৰিব পাৰে। ৰোগীসকলক কোৱা- আমাৰো বহুত ডাঙৰ ডাক্তৰ আছে, অবিনাশী বেহদৰ চাৰ্জন। আমি তেওঁৰ হৈছো যাৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ কাৰণে নিৰোগী হওঁ। স্বাস্থ্য-মন্ত্ৰীক বুজোৱা যে হেল্থৰ (স্বাস্থ্যৰ) কাৰণে ইমান কিয় মগজ কিয় খটোৱা। সত্যযুগত মনুষ্য বহুত কম আছিল। শান্তি, সুখ, পবিত্ৰতা সকলো আছিল।

গোটেই সৃষ্টিত তোমালোকেই হৈছা সকলোৰে কল্যাণ কৰোঁতা। তোমালোক পাণ্ডা নহয় জানো। পাণ্ডৱ সম্প্ৰদায়ৰ হোৱা। এইয়া কাৰো বুদ্ধিত নাথাকিব। ফুড্‌নিষ্টাৰক (খাদ্য মন্ত্ৰীক) বুজোৱা - সৰ্বপ্ৰথমে আটাইতকৈ ডাঙৰ ফুড্‌নিষ্টাৰতো শিৱবাবা হয়। ইমান শস্য দিয়ে যে স্বৰ্গত কেতিয়াও অভাৱ নহ'ব। এতিয়া তোমালোক আছা সংগম যুগত। গোটেই চক্ৰ তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে সেইবাবে তোমালোকক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী বুলি কোৱা হয়। বাকী ভাৰত ইন্‌চালভেণ্ট (দুখীয়া) হৈ গ'ল। বুদ্ধিমানসকলে আহি শিকাই থাকে, এয়াও তোমালোক সন্তানসকলে জানা। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবাবেমুখ্যসাৰ:-*

(1) এজন পিতাক সংগী কৰি – তোমাৰ সৈতেই বহোঁ, তোমাৰ পৰাই শুনো, তোমাৰ লগতেই থাওঁ....এইটো অনুভৱ কৰিব লাগে। কুসংগ এৰি সত্যৰ সংগত থাকিব লাগে।

(2) কৰ্মৰ হিচাপ-নিকাচ স্মৃতিৰ যাত্ৰা আৰু কৰ্মভোগৰ দ্বাৰা নিষ্পত্তি কৰি সম্পূৰ্ণ পাৱন হৈ উঠিব লাগে। সংগম যুগত নিজকে পুৰা ট্ৰান্সফাৰ (স্থানান্তৰ) কৰিব লাগে।

বৰদান: পইন্ট (বিন্দু) স্বৰূপত স্থিত হৈ মনবুদ্ধিক নিগেটিভ প্ৰভাৱৰ পৰা নিৰাপদে ৰাখোঁতা বিশেষ আত্মাহোৱা যেনেদৰে কোনো চিজনত (ঋতুত) চিজনৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ সেই অনুসাৰে মনোযোগ দিয়া হয় - বৰষুণ আহিলে ছাতি, ৰেইনকোট আদিৰ প্ৰতি ধ্যান ৰাখিবা, শীত আহিলে গৰম কাপোৰ ৰাখিবা.... সেইদৰে বৰ্তমান সময়ত মন বুদ্ধিত নিগেটিভ (ঋণাত্মক) ভাৱ আৰু ভাৱনা উদয় কৰাৰ বিশেষ কাৰ্য মায়াই কৰি আছে সেইবাবে বিশেষ প্ৰতিৰক্ষাৰ সাধন ব্যৱহাৰ কৰা। ইয়াৰ সহজ সাধন হৈছে - এক পইন্ট (বিন্দু) স্বৰূপত স্থিত হোৱা। আশ্চৰ্য (!) আৰু প্ৰশ্নসূচক (?) চিহ্নৰ পৰিৱৰ্তে বিন্দু লগোৱা অৰ্থাৎ বিশেষ আত্মাহোৱা।

স্লোগান: আঙুতাকাৰীসেইজনিয়ে প্ৰতিটো সংকল্প, বাণী আৰু কৰ্মত "হয়হজুৰ" কৰে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!